

Hiljaisuus on kuin kalustamaton huone, joka antaa asujalle mahdollisuuden toteuttaa mielikuvitustaan. Ennen kuin käsitin tämän jouduin läpi käymään monta epämiellyttävää kokemusta. Vankilaan jouduttuani luulin, että vapautemme menetys oli rangaistuksemme ja tuomiomme kärsittyämme pääsisimme pois. Tämän oli illuusio, jonka vartijat särkivät. Näytti siltä, että heidän tehtävänsä oli, pikemminkin nujertaa kaikki vastustushalu, kuin pitää meitä sellissä. Huomattuani tämän päätin, minua ei nujerreta. Muistin äitini sanoneen että nöyrän niskoja ei taiteta. Aloin harjoitella hiljaiseloa. Aluksi oli vaikeaa olla koko ajan tietoinen, mitä – ja miten tein tehtäväni, mutta vähitellen onnistuin elämään kuin varjo vankien keskellä. En koskaan ottanut kiirehtivää askelta ja kuitenkin pidin varani ettei kenenkään tarvinnut käskää minua kiirehtimään. Opin puhumaan äänellä, joka oli väritön ja valitsin sanani huolella, että henkilö, jonka kanssa puhuin pian unohti mitä sanoin. Tietenkin oli tehtäviä, joista oli melkein kuin ”pakko” saada kuritusta. Siinä oli pikemminkin kyse vartijasta kuin itse työstä. Jotkut vartijoista tuntuivat potevan kroonillisesta tyytymättömyydestä ja heidän piti saada kohde johon he saattoivat purkaa vihansa. Näin meni vuosi tai pari ja luulin että hiljaiseloni onnistui ja säästyin vartijoiden kidutukselta. Saippuakuplani hajosi. Vartijoiden esimies oli pannut merkille hiljaiseloni ja päätteli, että hiljaisuuteni ja nöyryyteni ei ollut aitoa vaan teeskentelyä. Hän ”vainusi verta” ja antoi vartijoille käskyn löytää tai keksiä rikkomuksia joista minua saattoi syyttää. ”Tuo vanki elää hiljaiseloa säästyäkseen nejertumiselta, tuollaisena häntä ei voi päästää täältä pois.” Ainoa tapa minkä hän tunsu oli fyysinen väkivalta. Minua lyötiin kuin perunasäkkiä. Kerta toisensa jälkeen makasin sairaalassa ruumis täynnä murtumia ja mustelmia. Minulla oli oma menetelmäni, minkä avulla taitoin tuskalta kärjen niin että vartijat eivät kenneet murtamaan tahdon voimaani. Ymmärsin että äitini sananparteen kätkeytyi psykologinen totuus: Kaikki vastustus murtuu ennemmin tai myöhemmin. Siksi hyväksyin kaiken kivun mitä sain osakseni. Lopulta vartijoiden esimies kyllästyi ja heitti minut eristysseleihin syyttäen että näytin sopimatonta esimerkkiä toisille vangeille. Ja lisäsi: Aikasi eristyksessä ei lyhennä tuomio aikaasi. Näin alkoi aikani eristyksessä – ilman rajoitusta. Jäljelle jäi vain sellin loputon hiljaisuus. Nukkuminen muodostui askartelukseni ja nukahtaminen taidoksi, jonka kehittäminen ei loppunut koskaan. Huomasin, että ajatukset päässäni ravasivat kuin lauma kesyttämättömiä oravia. Lakkaamatta oksalta toiselle ja taas sama rata uudestaan. Tiesin että ellen saa ajatuksiani kuriin niin hallitsemattomat ajatukset vievät mieleni terveyden. Ilmeisesti vartiopäällikön tarkoitus oli, että lopulta piinaisin itseäni ajatuksilla. Löysin tähän ratkaisun. Mielikuvituksissani aloin seurata olravien temmellystä metsässä. Lopulta löysin oravista yhden, jota saatoin seurata koko ajan. Sitten otin avukseni toisen menetelmän jota olin käyttänyt opiskelu aikani. Läksyjä lukiessani huomasin, että ajatukseni hyppäsivät lukiessani kerta toisensa jälkeen. Saadakseni ajatukseni takaisin lukemaani napautin sormellani pöytään tai johonkin muuhun kovaan pintaan, kirjan kanteen tai vaikkapa avoinna olevaan sivuun. Siten sain ajatukseni keskittymään lukemiseen. Nyt minulla ei ollut kirjoja luettavana mutta oli ajatuksia paimenettavana. Kun näin oravan niin keskityin siihen ja joka kerta kun ajatukseni karkasivat oravasta niin liikautin etusormeani. Näin meni monta päivää, ehkä viikoja kunnes orava eräänä päivänä pysähtyi ja me tuijotimme toisiamme. En tiedä kuinka kauan. Havahduin. Ympärilläni oli hiljaista ja myös sisälläni oli hiljaista. Orava oli kadonnut. Tästä alkoi harjoitteluni saavuttaa sisäinen hiljaisuus. En tiedä kuinka kauan siinä meni mutta vähitellen opin saavuttamaan tämän tilan nopeammin ja nopeammin. Eräänä päivänä yllätyin sillä tuntui kuin hiljaisuus otti minut vastaan tervehtien, tässä olen. Havaitsin että hiljaisuus ei ollut vain passiivinen ajatuksettomuus, siinä oli potentiaalia. Se astui mieleni sopukoihin, kuin vaitelias ystävä ja sammutti meluavat ajatukset yhden kerrallaan ja toi

tullessaan syvän rauhan. Hiljaisuus oli kuin tyhjä talo ilman huonekaluja. Siitä tuli koti, jota aloin kalustaa kertomuksilla. Niiden mukana tuli ihmisiä ja eläimiä. Ihmeekseni huomasin että huoneeni rajoitukset katosivat. Saatoin nähdä horisontin kaukana minne tahansa katsoinkin. Hiljaisuus muuttui maailmaksi joka oli täynnä ihmeitä ja seikkailua. Mau